

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

[Ernest Legouvé]

Παρά το λίκνον

Μονόλογος

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1877), σ. 102-108.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΛΙΚΝΟΝ

Τὸ δράμα τοῦτο εἶναι λίαν μικρὸν, διότι σύγκειται ἐκ μιᾶς μόνον σκηνῆς καὶ ἐνὸς προσώπου· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦτο φέρει δλόκληρον τὸ βᾶρος τῆς παραστάσεως. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο πρόσωπον, ἡ ἡρώς μου, δημιουργηθὲν διὰ τὴν Κυρίαν Δελαπόρτ, καὶ παρασταθὲν ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ταῖς συναναστροφαῖς τῆς Ῥωσσίας, εἶναι ἡλικίας εἴκοσιν ἐτῶν καὶ ἔχει σύζυγον καὶ τέκνα. Ἡ ἡρώς μου καὶ ἐν μέσῳ τῶν νέων αἰσθημάτων, ἅτινα παρήγαγον ἐν αὐτῇ ὁ γάμος καὶ ἡ μητρότης, διετήρησε τὸν τύπον ἐκεῖνον τῆς ἀθωότητος, ὅστις συνήθως εἶναι ὁ κληρὸς μόνον τῶν νεανίδων.

Μικρὰ αἴθουσα. Μικρὰ τράπεζα ἐργασίας. Εἰκὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπενδύτης πρῶϊνός ἐπὶ καθίσματος. Εἰς τὸ βάθος θύρα. Παράθυρον βλέπον εἰς κῆπον. Ἐτέρα θύρα ἄγουσα εἰς ἄλλο δωμάτιον.

ΜΑΡΙΑ

(Ἀνυψουμένης τῆς αὐλαίας φαίνεται ὀρθία εἰς τὸ κατώφλιον τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας καὶ ὁμιλεῖ πρὸς πρόσωπον ἀόρατον. Τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶναι μικρὸν παιδίον λικνιζόμενον ἐντὸς τοῦ γειτονικοῦ δωματίου).

Ἐλα τώρα! Φρόνιμα, κύριε! Κοιμήσου. (Καταβαίνει εἰς τὴν σκηνήν). Δὲν εἶναι ἀκόμη δύο ἐτῶν, καὶ εἶναι ἀπὸ τώρα αὐθέντης. Τόσον τὸ καλλίτερον. Αὐτὸ θὰ εἰπῇ, ὅτι θὰ ἔχη θέλησιν. Ἄγαπῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους μὲ θέλησιν. (Ἐτοιμάζουσα τὴν ἐργασίαν της ἐπὶ τῆς τραπέζης). Εἶναι ἀπίστευτον· τί βλέπει κανεὶς ἀπὸ τώρα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του. Πρῶτον εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ εἶναι πολὺ τίμιος. Ἐν βλέμμα τόσον διαυγές!.. Καὶ συγχρόνως πονηρὸς διπλωμάτης! Ἄ, ἂν εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν, θὰ κάμῃ τὴν τύχην του. Ἄς ἴδωμεν ἂν ἀπεκοιμήθῃ. (Πηγαίνει πλησίον τῆς θύρας καὶ παρατηρεῖ τὸ παιδίον). Ναί! μάλιστα! τὰ μάτια του εἶναι ἀνοικτὰ ὡς τὴν Πύλην τῆς Ἀγορᾶς. (Κατ' ἰδίαν). Εὐγε του ὅμως ὅπου δὲν ἐφῶνχζε! (Παρατηρεῖ ἐκ νέου). ὦ τὸν κακοῦργον!—ναί... ναί... ἐνόησα. Θέλει νὰ τὸν σηκώσω καὶ νὰ φέρω τὴν κού-

νια του ἔδω. (Ὁμιλοῦσα πρὸς αὐτόν). Ὅχι κύριε, ὄχι! Θὰ μείνετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. (Στρέφουσα ὀλίγον). Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ παρατηρήσητε αὐτὰ τὰ παρακλητικὰ βλέμματα. Ἐχει ἓνα τόσο παραπονετικὸ ὕφος, ποῦ δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ κατορθώσουν αἱ γυναῖκες νὰ τοῦ ἀντισταθοῦν. (Ὁμιλεῖ πρὸς αὐτόν). Μοῦ ὑπόσχεσθε, κύριε, ἐὰν σᾶς φέρω ἔδω, νὰ κοιμηθῆτε ἀμέσως... ἀμέσως; Ναί. γνωρίζω τὰς ὑποσχέσεις· αὐτὸ δὲν σᾶς κοστίζει τίποτε. Καλὰ, ἄς ἴδωμεν· θὰ δοκιμάσω. Ἀλλὰ θὰ κλείσω τὴν κουνουπιέραν σου. Ἐίμεθα σύμφωνοι; Ἐφθασα.

(Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπενέρχεται σύρουσα μικρὸν λίκνον, τοῦ ὁποίου τὰ παραπέτασματα εἶναι κλεισμένα). Τί βαρὺς ὅπου εἶναι! ... Ὅχι εἶναι πολὺ δυνατός. Οὐφ! (Ἀνοίγει τὸ παραπέτασμα μόνον τόσο, ὥστε νὰ περάσῃ τὴν κεφαλὴν της). Ἀκούετε· οὔτε λέξιν καὶ ὕπνον ἀμέσως! Τί θέλετε; Νὰ σᾶς φιλήσω; Ἄ, τοῦτο τὸ κάμνω εὐχαρίστως. (Τὸν φιλεῖ, κλείει τὸ παραπέτασμα καὶ κάθεται παρὰ τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας). Θὰ ἐργασθῶ δι' αὐτόν. Ὅχι τοῦ κάμω μίαν μικρὰν σκούφιαν. (Ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν.) Ὅταν ἄλλοτε ἐσυλλογιζόμην τὸ μικρὸν ἀγόρι, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκτήσω, διότι ἤμην βεβαία, ὅτι θὰ κάμω ἀρσενικόν, τὸ ἐφανταζόμην τεσσάρων ἐτῶν. Τώρα, τὸ ἀγαπῶ χιλιάκις περισσότερον δύο ἐτῶν. Εἶναι ἤδη ἀγόρι, καὶ εἶναι ἀκόμη μικρὰ κόρη. Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ φορῇ ἀκόμη σκούφια. Αὐτὴ θὰ γείνη πολὺ ὡραία. Ἐκινήθη!... (Ἐγείρεται καὶ πλησιάζει τὸ λίκνον.). Ὅχι!... Ἐκοιμήθη με τὰ σωστά του. Τί ὡραῖο πράγμα παιδίον, τὸ ὁποῖον κοιμάται! Σοῦ παίρνουν κάτι θέσεις τόσο νόστιμας! (Παρατηροῦσα αὐτόν). Ἰδέτε, σᾶς παρακαλῶ, ὀλίγον αὐτὸ τὸ μικρὸν πόδι, ποῦ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ σκέπασμα, καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖον, καθὼς εἶναι γυρισμένον κάτω ἀπὸ τὸν λαιμόν, σοῦ ἐνθυμίζει τὸ πουλὶ μέσα εἰς τὴν φωλεάν του. Καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ κνήμη τόσο ροδοκόκκινη, τόσο παχουλὴ... Καὶ ὅταν λέγω κνήμη... Ἄ! Μάλιστα! Ἡ κνήμη ἐνός παιδιοῦ... Ἀναβαίνει πολὺ ὑψηλά!... Ἄ! ναί, μὰ παρὰ πολὺ ὑψηλά! Ἰδοὺ ὅτι κινήθεις.. ἔκαμε νὰ.. «Κύριε, αἱ κύριε!... τοῦτο εἶναι

shoking! » Μπα, ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθές! Δὲν εἶναι shoking! Τὰ παιδιά δὲν εἶναι ποτὲ shoking! Τοὺς πηγαίνει καλὰ, νὰ εἶναι γυμνά. Δὲν σὲ φέρουν ποτὲ εἰς δύσκολον θέσιν... Ἡ γυμνότης των εἶναι μάλισια ἀγνότης, διότι εἶναι ἐνδεδυμένα ἀθωότητα καὶ ἀφέλειαν. Δὲν εἶναι γυμνά, εἶναι χωρὶς κάλυπτρον, ὅπως ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, ὅτε ἐξέρχεται τῆς δμίχλης, ὅπως τὸ ἄνθος, ὅταν ἐξέρχεται τοῦ κάλυκος. (Γελᾷ.)

Ἄ, Θεέ μου, ἰδοὺ τόρα γίνομαι ποιητής.

Τί πράγμα εἶναι τὰ μικρὰ τέρατα!... Δὲν ἤξεύρω πῶς κάμνουν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν παιδιά. (Διακοπτεμένη). Ὁμίλησα πολὺ δυνατὰ. Τὸν ἐξύπνησα!.. (Πλησιάζει τὸ λίκνον). Ὁχι οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι πάντοτε κλειστοί. Μειδιᾷ. Πῶς τοῦ ὁμοιάζει! (Ἐπανέρχεται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν. Ἐπειτα, μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Καὶ πῶς νὰ μὴ τοῦ ὁμοιάξῃ; Πρὸ τριῶν σχεδὸν ἐτῶν, ὅπου ὑπανδρεύθην μὲ τὸν Παῦλον, δὲν παρῆλθεν οὔτε ὥρα, οὔτε ἡμίσεια ὥρα, χωρὶς νὰ τὸν συλλογισθῶ. Ἐμπρὸς μου τὸν ἔχω πάντοτε καὶ ὅταν εἶναι ἀπὼν, καὶ ὅταν εἶναι ἐδῶ. (Μικρὰ σιωπὴ.) Εἶναι ἄξιος τόσο ἔρωτος:... Καλὰ, ἰδοὺ πάλιν μὲ κυριεύει τὸ ἐλάττωμά μου... Ὁ Παῦλος λέγει ὅτι εἶμαι ὀλίγον ζηλότυπος! Ζηλότυπος... Ἄ! ὄχι! ὄχι! Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ζηλότυπος, θὰ εἴπη ὅτι ἔχει κακὸν χαρακτῆρα... ὅτι βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ... Εἶδον μίαν ἡμέραν μίαν εἰκόνα τῆς ζηλοτυπίας. Ἦτο φρικώδης!.. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ζηλότυπος! Ἡ ζηλοτυπία... εἶναι ἔρωσ ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει μῖσος· ἀλλὰ.. ἀλλὰ.. ἀγαπῶ τὸν Παῦλον τόσο πολὺ, ὥστε πάντοτε φοβοῦμαι μήπως μοῦ τὸν πάρουν. Δὲν εἶναι κακὸν αὐτό· εἶναι ἀπλούστατον! Πρῶτον ὁ Παῦλος εἶναι τόσο εὐμορφος, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν προσέξουν ὅλαι αἱ γυναῖκες. Ἐπειτα αἰσθάνομαι, ὅτι ἐγὼ ἀνήκω τόσο ὀλόκληρος εἰς αὐτὸν, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ ἀνήκῃ καὶ αὐτὸς ὀλόκληρος εἰς ἐμέ! Οὕτω παραδείγματος χάριν, εἰάν εἰσῆρχετο τόρα καὶ μοὶ ἔλεγε· «θὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως καὶ θὰ ὑπάγωμεν δύο χιλιάδες μίλια μακρὰν, θὰ μένωμεν πάντοτε ἐκεῖ, ὅλως διόλου μόνοι ἄνευ τῶν φίλων μας. ἄνευ

τῶν συγγενῶν μας, δὲν θὰ βλέπεις παρὰ τὸν υἱὸν σου καὶ ἐ-
 μέ», θὰ ἤμην δυστυχής;.. Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον θὰ εἶπω, εἶναι
 πολὺ κακὸν, διότι τέλος θὰ ἐγκατέλειπον τὴν μητέρα μου.
 Καὶ ὁμως ὄχι! Θὰ εἶχον τύψεις συνειδότος, διότι δὲν θὰ ἤμην
 πλέον λυπημένη... ἀλλὰ κατὰ βάθος, θὰ ἤμην ἀπείρως εὐ-
 τυχής, διότι θὰ εἶχον καὶ τοὺς δύο. (Δεικνύουσα τὸν λίκνον). Αὐ-
 τόν... (Δεικνύουσα τὸ παράθυρον τὸ πρὸς τὸν κῆπον). Καὶ ἐκεῖνον!
 Εἶναι ἐκεῖ κάτω! Τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὴν ὄσμήν τοῦ σι-
 γάρου του. Ὅτε συλλογίζομαι, ὅτι εὐρίσκω ὅτι ὁ καπνὸς του
 μυρίζει εὐμορφα! (Ἀναστενάζει). Εἶναι καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον;
 ὄχι! Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι, ὅταν κάμω κἀνὲν λάθος εἰς
 τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸ παρατηρεῖ πάντοτε. Θεέ μου! Γνω-
 ρίζω, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν δύνανται νὰ ἀγαπήσουν ὅπως ἡμεῖς.
 Ἀλλὰ διατί νὰ μὲ κακομάθῃ εἰς τὴν ἀρχήν; Ὅταν μοι
 ἔγραφε... πρὸ τοῦ γάμου «ἐὰν δὲν γείνης ἰδική μου, θὰ
 φονευθῶ!» θὰ τὸ ἔκαμνε τότε! Καὶ τώρα ἤμποροῦσε νὰ
 μοῦ τὸ γράψῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε. (Μικρὰ σιωπῇ). Πάν-
 τοτε ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν... τὴν ὠραίαν ἐκείνην χή-
 ραν, τὴν κυρίαν Βερδέρη, ... καὶ ὅταν βλέπω τὸν Παῦλον
 νὰ τὴν πλησιάζῃ... (Ἐγείρεται). Αὐτὴ ἡ κυρία Βερδέρη!...
 μία γυναῖκα βαμμένη, ἡ ὁποία εἶνε πέντε ἔτη μεγαλειτέρα
 ἀπὸ ἐμέ!... Εὐρίσκουν τοὺς ὀφθαλμούς της ὠραίους... ἐγὼ
 δὲν βλέπω νὰ ἔχουν τίποτε ξεχωριστόν. Ἄ, ναί, εἶναι ὠραῖοι·
 περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μου; Καὶ ἔπειτα εἶναι ὑψηλῆ.
 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε προχθές, ὅτι τοῦ ἀρέσκουν αἱ ὑψηλαὶ γυ-
 ναῖκες.

Θεέ μου, τί νὰ κάμω, διὰ νὰ ὑψηλώσω, μόνον (δείκνυει
 πρῶτον τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου της, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὀλόκληρον τὸν
 δάκτυλον) τόσον. Βεβαίως χρειάζεται ὀλόκληρος δάκτυλος.
 Ἐπειτα ὁ Παῦλος εἶναι τόσον φιλάρεσκος! Πάντοτε ἔχουν
 νὰ κάμνουν μὲ τὴν φιλαρέσκειαν τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ οἱ
 ἄνδρες ἔχουν χιλίων εἰδῶν φιλαρέσκειαίς. Ἡμεῖς περιοριζό-
 μεθα μόνον εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐκεῖνοι εἶναι φιλάρεσκοι καὶ
 ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, τὴν ἀνδρίαν, τὴν εὐαίσθησίαν, τὴν ἀφο-
 σίωσιν... τὰ πάντα! Καὶ ὅταν βλέπω τὸν Παῦλον νὰ πλη-

σιάζω εἰς τὸ κάθισμα τῆς κυρίας Βερδέρη καὶ νὰ τῇ ὀμιλήμ' ἐν μειδιάμα. . . (διακοπτομένη). "Οχι! . . . Δὲν θέλω πλέον νὰ τὰ συλλογίζωμαι αὐτά! . . . Ἐν πρώτοις, μοῦ κάμνει πολὺ κακόν. . . *Ἐπειτα εἶναι ἄδικον. Εἶμαι βεβαία. . . Δὲν ὑπάρχει τίποτε μεταξὺ των! . . . Ἄς ἐργασθῶ! ἄς ἐργασθῶ δι' αὐτόν. Πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔδωσε τὸν ἐπενδύτην του καὶ με παρεκάλεσε νὰ τοῦ ράψω ἐν κομβίον. Δουλειά! (λαμβάνει τὸ ἔνδυμα καὶ ετοιμάζεται νὰ ἐργασθῇ). Πλησίον τῆς κούνιας αὐτῆς! Βλέπουσα τὸν υἱὸν του! Ἡ καρδιά μου εἶναι ἡσυχωτέρα. Ἡ βελόνη διώχνει ταῖς κακαῖς ἔννοιαις. (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Εἰς ποῖον νὰ ἔγραψε χθὲς μετὰ τόσης προσοχῆς! (Ἐργαζομένη πάντοτε) Εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τὸ γεῦμα, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λέσχην. Εἰς τὰς δέκα δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει. "Ἠρχίσα ν' ἀνησυχῶ. Αὐτὸ μοῦ συνέβαινε πάντοτε. . . Δέκα καὶ ἡμίσεια. . . Ἐνδεκα. Δὲν ἐπανέρχεται. Ἡρην ἐκεῖ προσπαθοῦσα νὰ ἀναγνώσω, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσω, συγκινομένη εἰς πάντα θόρυβον βημάτων, πηγαίνουσα ἀδιακόπως ἀπὸ τῆς θέσεώς μου εἰς τὸ παράθυρον. . . Τέλος εἰς τὰς ἔνδεκα καὶ ἡμίσειαν ἀκούω τὴν φωνὴν του εἰς τὸ βάθος τῆς κλίμακος. Ἐπειδὴ πάντοτε με ἐπιπλήττει, δσάκις κλαίω, καὶ εἶχον κλαυσει ὀλίγον, ρίπτομαι εἰς τὴν κλίνην μου, με τὰ μισὰ μου ἐνδύματα, καὶ προσποιῶμαι, ὅτι κοιμῶμαι. Εἰσέρχεται, σκύπτει ἐπάνω μου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι κοιμῶμαι. Ἡ καρδιά μου ἔπαλλε. Ἄλλ' ἔμενον ἀκίνητος, διότι ἡσθάνομην, ὅτι ἐὰν τῷ ὠμίλουν, θὰ με ἔπαιρνον τὰ δάκρυα. Ἐκάμα τόσον κακὰ ὄνειρα ζηλοτυπίας ὄλην τὴν ἐσπέραν. Τότε ἐκάθισε παρὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν τράπεζαν. Δὲν μοὶ διέφευγε καμμίαν κίνησιν του, ἂν καὶ εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους. Βλέπει κανεὶς πολὺ καλὰ διὰ μέσου τῶν βλεφαρίδων. Λαμβάνει κονδύλιον, χάρτην, καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ. . . Πρὸς ποῖον; "Οχι βεβαίως πρὸς ἄνδρα. Ἐμειδιά. Δὲν μειδιᾷ κανεὶς, ὅταν γράφῃ πρὸς ἄνδρα. Ἀρχίζει δις ἢ τρίς τὴν ἐπιστολὴν, βλέπων πάντοτε πρὸς τὸ μέρος μου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ καλῶς, ἐὰν κοιμῶμαι. Ἐπειτα λαμβάνει ἰσπανικὸν κηρόν, τὴν μικρὰν σφραγίδαν, τὴν ὁποῖαν φέρει εἰς τὴν ἄλυσόν του. . . (μετὰ τινος

συγκινήσεως) σφραγίδα, τὴν ὁποῖαν τῷ ἔδωσα ἐγώ· καὶ πάντοτε μειδιῶν μὲ ἔκφρασιν τινα τοῦ προσώπου, ἣ ὁποῖα μοὶ ἐπροξένησε πολὺ κακόν. (μετὰ λύπης) Ἄ, ναί, ναί, ἔχει δικαίον. Εἶναι μέγα κακὸν μία φαντασία ὡσὰν τὴν ἰδικὴν μου. Ἄλλὰ τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ διορθωθῶ; Μεταχειρίζομαι ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ὑποθέτω τὰ καλλίτερα· τὸν λόγον, τὴν προσευχὴν, τὴν ἀνάμνησίν του. Δὲν τὸ κατορθώνω. Εἶναι ὡς ἂν ἤθελον νὰ διορθωθῶ ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἀγαπῶ. (Ἄκροᾶται, καὶ σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς της) Μοὶ φαίνεται, ὅτι μὲ καλεῖ. . . . Ναί· ἐμὲ φωνάζει. . . . (Πηγαίνει εἰς τὸ παράθυρον) Παῦλε! Μὲ ἐφώνηξες; Θέλεις τίποτε; Ἄ, ναί καταλαμβάνω. . . τὸ ἔνδυμά σου. Τί; Τί μὲ ἐρωτᾷς; Ἐὰν ἔρραψα τὸ κομβίον; Ναί, κύριε, μάλιστα. Ἡ σύζυγός σου κάμνει πάντοτε ὅ,τι τῇ λέγεις νὰ κάμῃ. (Ἄκρωμένη) Τί; . . . Δὲν ἀκούω. Τί εἶπες; . . . Ἄ, ναί· θέλεις νὰ σοὶ τὸ ρίψω ἀπὸ τὸ παράθυρον! . . . Ἴδου, λάβε το. (Ῥίπτει τὸ ἔνδυμα διὰ τοῦ παραθύρου. Χαρτίον τι πίπτει ἐκ τοῦ θυλακίου.) Ἐν χαρτίον; . . . μία ἐπιστολή; . . . (τὴν λαμβάνει.) Ἡ ἐπιστολή τῆς παρελθούσης νυκτός! . . . Ναί, αὐτὴ εἶναι, τὴν ἀναγνώριζω. . . Ἴδου ὁ ἰσπανικὸς κηρὸς, ἰδου ἡ σφραγίς! . . . ὦ, πτωγὴ μου καρδιά! . . . (Ὁσφραίνεται τὴν ἐπιστολήν.) Χάρτης εὐώδης! Δὲν γράφει ποτὲ ἐπὶ τοιούτου χάρτου! Καὶ αὐτὴ ἡ ἡμιτελής ἐπιγραφή! . . . «Πρὸς τὴν Κυρίαν.» Χωρὶς ὄνομα! . . . Διατί; . . . (Παρατηρεῖ πανταχόθεν τὴν ἐπιστολήν.) Πόσον φόβον εἶχε, μήπως τὴν ἀναγνώσῃ κανεὶς. Ὁ κηρὸς δὲν τοῦ ἤρκεσεν. . . Ἐκλείσσε τὴν ἐπιστολήν πανταχόθεν καὶ μὲ κόμμι. (Παρατηρεῖ πάλιν τὴν ἐπιστολήν μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς.) Τί βλέπω! . . . Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος εἶναι γεγραμμένον κατὰ τὸ ἡμισυ; . . . Αὐτὸ εἶναι Β. . . Εἶναι δι' ἐκείνην! Εἶναι διὰ τὴν Κυρίαν Βερδέρη! Αἶ, ἡ νόμιμος ἄμυνα δικαιολογεῖ τὰ πάντα! Ὅταν ληστής εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ὀπλισθῆς ἐναντίον του. . . Καὶ θὰ τὸ κάμω. . . (Σχίζει βιαίως τὸν φάκελλον, ἀνοίγει τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀναγιγνώσκει, καὶ πίπτει ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος, κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν της.—Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, καὶ μὲ σιγανὴν φωνήν) ὦ, ὕψιστε Θεέ! . . . Τί ἐντροπή! . . . Εἶμαι βεβαία, ὅτι εἶναι

ἔκει κάτω ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ μὲ περιπαίξει. (Ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν)· « Ἄ, σὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ· ζουλιάρρα! » (Μεταξὺ δακρῶν καὶ γέλωτος)· Ἀἴ, τὸ τέρας. Πῶς μὲ γνωρίζει! Ἐμάντευσεν, ὅτι θὰ τὴν ἀναγνώσω! Καλὰ μοῦ τὴν ἔπαιξε!.. Ἐχει τόσον πνεῦμα! (Ἀναγινώσκουσα ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν)· « Ἄ, σὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ, ζουλ... » Δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιόν του. (Ἐγείρεται ἤσυχα ἤσυχα καὶ πηγαίνει εἰς τὸ παράθυρον, βλέπουσα ὀπίσθεν τῶν παραπετασμάτων, χωρὶς νὰ φαίνεται.) Εἶχα δίκαιον! Ἐκεῖ εἶναι! Ἐχει τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸ παράθυρον! Γελᾷ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν μύστακά του, τὸν ὠραῖόν του μύστακα... (Ἐξερχομένη διὰ μιᾶς εἰς τὸ παράθυρον ἄνευ προφυλάξεως, καὶ πέμπουσα πρὸς αὐτὸν φιλήματα)· Ἀἴ καλὰ, γέλα· περιπαίξέ με! μοῦ εἶναι ἀδιάφορον... Εἶμαι τόσον εὐτυχής! (Στρεφομένη πρὸς τὸ λίκνον)· Ὁ υἱός του ἐξυπνᾷ!... (Κράζουσα τὸν σύζυγόν της)· Ἐλθὲ, ἐλθὲ, νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην ἐπάνω εἰς τὴν κούνιαν του... Ἐλθὲ, λοιπόν!... Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Δὲν ἀντέχω!... Πηγαίνω νὰ τὸν ζητήσω! (Τρέχει πρὸς τὸν κῆπον. Πίπτει ἡ αὐλαία.)

(Ἐκ τῆς Ἑστίας)